

och Joanne Keddie, solicitor vid Dawson & Co, 2 New Square, Lincoln's Inn, London WC2A 3RZ, England.

Sökanden yrkar

- att rätten skall förklara att rådets och/eller kommissionens beslut av den 13 februari 1995, i vilket institutionerna bestrider utom-obligatoriskt skadeståndsansvar avseende sökandens begäran om ersättning för honom själv och för den aktuella gruppen av mjölkproducenter, är en nullitet och/eller ogiltigt och utan verkan samt/alternativt upphäva beslutet,
- att rätten skall förklara att rådet och/eller kommissionen har underlåtit att införa en förordning eller att vidta andra åtgärder för att införa en rätt till ersättning för sökanden och den aktuella gruppen av mjölkproducenter,
- att svarandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden, som producerar mejerivaror, klagar över att gemenskapens institutioner har underlåtit att vidta åtgärder för att tillförsäkra denna kategori av mjölkproducenter samma möjligheter till ersättning som införts för andra mjölkproducenter genom rådets förordning (EEG) nr 2187/93.

Av förordning nr 2187/93 framgår att mjölkproducenter som i enlighet med förordning nr 2055/93 tilldelats en särskild referenskvantitet enligt artikel 3a inte kan kräva ersättning avseende tilldelning av den här aktuella kvoten.

Sökanden anför att det förhållandet att den aktuella kategorin av mjölkproducenter förvägras rätt att kräva ersättning innebär en kränkning av en berättigad förväntan om ersättning avseende perioden från och med det att sökandens åtagande att inte saluföra mjölk upphörde till och med det datum då han erhöll tilldelning av den aktuella kvoten. En sådan underlåtenhet att införa en rätt till ersättning strider mot de gemenskapsrättsliga principerna om respekt för medlemsstaternas egendomsordning och om icke-diskriminering mellan producenter i samma situation.

Talan mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 25 april 1995 av
Donald George Gage och David John Gage

(Mål T-108/95)
(95/C 208/62)

Rättegångsspråk: engelska

Donald George Gage och David John Gage har den 25 april 1995 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska unionens råd och Europeiska

gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Richard Gordon QC och Joanne Keddie, underrättsadvokat (solicitor) vid Dawson & Co, 2 New Square, Lincoln's Inn, London WC2A 3RZ, England.

Sökanden yrkar

- att rätten skall förklara att rådets och/eller kommissionens beslut av den 13 februari 1995, i vilket institutionerna bestrider utom-obligatoriskt skadeståndsansvar avseende sökandens begäran om ersättning för dem själva och för den aktuella gruppen av mjölkproducenter, är en nullitet och/eller ogiltigt och utan verkan samt/alternativt upphäva beslutet,
- att rätten skall förklara att rådet och/eller kommissionen har underlåtit att införa en förordning eller att vidta andra åtgärder för att ersätta sökandena och den aktuella gruppen av mjölkproducenter,
- att svarandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som åberopats i mål T-107/95.

Talan mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 8 maj 1995 av Peter Dethlefs och 38 andra

(Mål T-112/95)
(95/C 208/63)

Rättegångsspråk: tyska

Peter Dethlefs och 38 andra, Groven (Förbundsrepubliken Tyskland), har den 8 maj 1995 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska unionens råd och mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av advokaterna Bernd Meisterer, Mechtild Düsing, Dietrich Manstetten, dr Frank Schulze och dr Winfried Haneklaus i Münster (Förbundsrepubliken Tyskland) och har uppgivit följande adress för delgivning: advokatbyrån Dupong & Associés, 14a rue des Bains, Luxemburg.

Sökandena yrkar

- att svarandena solidariskt skall förpliktas att utge ersättning till sökanden, jämte ränta med 8 % av det belopp som tillerkänts dem i ersättning för tiden från utgången av den två månader långa fristen för antagande i artikel 14 i rådets förordning (EEG) nr 2187/93 av den 22 juli 1993 till den 3 augusti 1994 (respektive beträff-

fande tre sökande till den 29.6.1994) jämte 8 % av detta belopp efter avkunnande av domen.

- att svarandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, särskilt ombudskostnaderna

Grunder och huvudargument

Sökandena, som i egenskap av producenter skulle ha antagit den ersättning som erbjudits dem av den behöriga tyska myndigheten under iakttagande av den två månader långa fristen enligt artikel 14 i rådets förordning nr 2187/93 om ett erbjudande om ersättning till vissa producenter av mjölk och mjölkprodukter som tillfälligt har förhindrats att bedriva verksamhet, gör gällande den skada de skulle lidit på grund av att den dröjsmålsränta på 8 % av ersättningsbeloppet som stadgas i artikel 12 i denna förordning inte skulle ha utbetalats för hela den period som de skulle ha haft rätt till. Kommissionen har vägrat att betala den ränta som yrkats med motiveringen att sökandena återkallat sin 1990 oanhängiggjorda talan om ersättning för sent.

Sökandenas uppfattning är att betalningen av den omtvistade dröjsmålsräntan inte kan vara avhängig återkallelsen av talan, vilken måste betraktas som en rent formell handling, eftersom ett sådant villkor inte stadgas i förordning nr 2187/93.

Talan väckt den 10 maj 1995 av CEMENTIR-Cementerie del Tirreno S.p.A. mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål T-116/95)

(95/C 208/64)

Rättegångsspråk: italienska

Cementir-Cementerie del Tirreno S.p.A., Rom, företrätt av advokaterna Roberti och Tizzano, Neapel, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokat Lorang, 51 rue Albert Ier, har den 10 maj 1995 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission.

Sökanden har yrkat att rätten skall

- ogiltigförklara det avslagsbeslut som framgår av kommissionens skrivelse av den 2 mars 1995, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudsakliga argument

I samband med den undersökning som genomfördes hos de europeiska cementproducenterna (mål IV/33.126 och IV/33.322 — Cement) begärde kommissionen upplysningar av Cementir om omsättningen av grå cement (och klinkers) för åren 1992 och 1993. Cementir åtlodde den begäran som framställdes och meddelade kommissionen några tal som felaktigt innefattade belopp som gällde leverans av helt andra varor och tjänster än försäljningen av grå cement (och klinker). Cementir uppmärksammade felan först vid genomgången av det beslut som avslutade ovan nämnda undersökning (kommissionens beslut av den 30 november 1994, 94/815/EG). Cementir meddelade kommissionen att de upplysningar bolaget hade lämnat om omsättningen var felaktiga på grund av att de angivna talen var för höga till följd av ett fel i räkenskaperna. Med anledning härav bifogade Cementir dessutom en räkenskapsförklaring där man angav vilka belopp som felaktigt lagts till omsättningen av cement och det exakta omsättningstal som kommissionen skulle ha beaktat vid beräkningen av de böter som Cementir ålagts.

I en skrivelse av den 2 mars 1995 från chefen för kommissionens generaldirektorat för konkurrensärenden avslag kommissionen denna begäran om rättelse. Detta avslagsbeslut är föremålet för denna talan.

Cementir har gjort gällande att beslutet bör ogiltigförklaras på följande grunder:

- I beslutet har kommissionen vid beräkningen av de böter som ålagts Cementir beaktat en omsättning som är behäftad med fel så till vida att den omfattar belopp som inte har något att göra med försäljningen av grå cement (och klinker) som var föremålet för ärendet. Kommissionens uttalanden i skrivelsen av den 2 mars 1995, varigenom den indirekt erkänner detta fel i samband med beräkningen men försöker att göra gällande att det inte har någon relevans för fastställandet av böterna och därmed för begäran om rättelse, synes varken vara välgrundade eller relevanta.
- Kommissionens avslag på begäran om rättelse av bötesbeloppets storlek på grundval av de riktiga omsättningstalen — tal som kommissionen i övrigt inte bestrider — resulterar i en allvarlig och oberättigad bestraffning av Cementir. Resultatet blir att likabehandlingsprincipen åsidosätts genom att de böter som ålagts bolaget beräknats på grundval av objektivt felaktiga upplysningar och därmed är oproportionerligt stor och beräknad på ett annat och mer ofördelaktigt underlag än de böter som fastställdes för de andra företag som endast har meddelat upplysningar om försäljningen av grå cement.